

I hörd och skräckendt s förra Kile
på Söderafjö socken Kristianstads län.

Först ville jag nämna, viag så ord om
sädden, vi hänger med Rörträggen, man hällades
(åttörkare), man röbilde på fler sarter säng,
berovade på vänt platsen, såren (varren)
(backaren) (vängaren) (och mosaren) etc. haddde
man vid födning, kör sängen. Hette den
(grannuren), haddde man odlat den efter putatis
hette den (piörre), Piörres ansägs få dålig
ru, varför man oftast pick hända uttalet. Då
var dålig ru des har är var Per, inte allt
andra pi för de är ju bara piörre."

Jordens världning ställdes för sädden, det med
Tröpfdog ut Träbala han, de mindre
köpmän s kuselare, harkade jorden med
meklingshacker. Sö röbille sädden en åttörkare
böja, utsäde, haddde man i de flesta fall ej
sig trökhungen hög att fört nuon, ja att
anhjälpa detta, Rög man många niger halvt
av vängaren eller mosaren, och slog dem i log-
väggen (börta ned sääsä). En ruml kary
av Helm (Scälöb) användes vid sädden, för att
förebygga unda maktens, att vara med i spelat,
spottades den gång en fört i sääläbba.

När sääsäan var sidd, my blåddes den mer med åor,
och sedan körades med Träbala han, en
Trumla (Chabbay ll) var det ej många som
hade. Flög en kniga över runstiket, s mardlig
richtning, medan man hällde på att avsluta arbetet,
bodade detta inget galt, då blir det enall
var brodet till nästa år, flög man i sydlig
richtning, då bödade det galt om bro.

För att rädda sig mot enda makt, gick man
efter söder, tre gånger runt söderländet och
gjorde hanteken i alla väder, tror.

Potatisen, (närrna, pärnor), plockades upp,
dels efter år, (åra pöror), plockade man sedan
efter havre, (Hara näror), man stakade pärnor
i långa stäckor, (Hara pärar) stäckor hällades
sedan på marken, där satte hundar man ej mycket
att vänta på, de vanligast varo sajsveckorpöror,
tidiga, blåraisor och sjätspöror,
blåraisarna varo möjlighetsvis röda och
användes mest när gröda pöror, sjätspärnor
varo rödaktiga och hantliga, nästan menta
inuti. Toppare, vilket är bland ören och
villan hantade upp, närrna, med blekingsskölden
vilket tog en ganska förvandlig tid, i anspök.
Efter slutat sild och äppelkärra och närrna
varo haisade, gick man i regel till bänkan,
och åsback försönden. (Ättasta gille) ören
hällas (pärrvallätt) gjordes i regel genast
efter att årapöror och hara pöror varo
plockade, vilket haisade, när pärrvallätten,
invigdes alla som varit med vid försönden
under året, samt celles kör, att hämta
gorden, med vilken objekt flödade vid pärrvallätten
och man fick pris till hämta närra i
gorden befintliga runnen, när man åt idag och
bleckhjärtan ordentligt, vilket gubben längre
bliva lite glada i hög en, böjade han en
härlig vid svarloren, byggnadsmannen, hoddde
i prisvärt fält när närra, vilket handde i priset
sig med sitt handblåsor, en del ärmar,
spelmanstypor sågades in, ty den ens
branvinslitning efter den andes sånges ut vid locum,
dels användes för spelmannen, men även alla
årbördar blevit brukande med härlösa sybor,
var blomster, skridit från åt Falun tagit vid

natten, då var här vi i storloca, gubben var
fulla och hoppade i dansen som lätt hoppas, i
byggspelemansen hadde ju förr många
spelemanssystrar, och hänt de med huvudet
över balspelet, hoppespelet han kom här
på med varade minst en halv timme,
grunmono hade dansen, så de personer
i de skyra värkens hjelarna, och pigan
hoppade på brysorna synnes, men i en höjd,
och stor drängen Pär, och meglock med ögonen,
opp. o dansa Pär, så, unnpigan, o rö ink
då som en krigig skurk, gjorde orelatares
vid Rödskeden, på natten, med avsiktigt,
och sedan trallades det på hemvägen.

T. slutet av oktober, eller i högden av november,
hunde man förr många stora karlar ha
gående på landsvägarna, bärande rancliga
hoppväckor, om högden snygde, var vi nu
i spän, fisk mos i regel till mor, (fag o' spän
det färliga smouland grönås), blev vattet,
Rosberkar såldes, Fässbing (Fässbing),
förrig gick på loca, denna var innredd
för ändamålet, en väggen gick i regel längs
ups. till skrullen, den mestratta längs väggen,
bröckade varu cirka en och en halv meter hög,
och ballades (lobolken), innan förr dörarna
o härdar ändar hadde man lämnat, man skaff
nej förr att det skulle bliro litet, (Läsboden),
läsboden, varo endast cirka 60-70 cm högt.
Ovan förr läsboden på en pinne hänt de
sloss, över ballad (pläjlen) (Läsballen)
och ofta (Gätebollen) pläjlen som var det
vanligaste namnet, var gjord av ett smalt
fäst skaff, helst av haxellis, detta skaff
var med ålskinn, sammanbundit med en
betydligt kraftigare knölpiplik, med en stor
knut på ändan, Fässbingen böjades med

all man från neutralt hantade hem eller var
kort negor, eftersom kast, var kast, var neger, dessa
läskes upp och breddes ut, med rotändan
mot längs väggen, på båda sidor, så att vippen,
(axen) mittes på mitten av loca, detta
höllades lägga till pläjlala. Torsning en, brygades
vanligen vid två tider på morgonen, därav
hette pläjlen färs namnet Torsbeharlar, i regel
var det kast Torsbeharlar på vajje lu, och
pläjlana gingo i kast, och hadde man färs
Torsbcsy ben inombord, hänta det ofta
att de sjöng i kast med nijloslagen,
efter att ha brukat pläjlalat, en god
tunne, vändes detta, och slagen fastsattes
tills det blev färdigt, så många ställen
där man var morgundjämna, var hördes det
ärla kaffe efter färska pläjlalat. Torsbehar-
lun, fullades int, en Torsbcsy lu, var mycket
större än en vanlig sylt, vore sig man ännu i
dag han fö hörn, (den orsas stor som en
Torsbcsy lu). När pläjlalat, fanns färdig slag, i
samlaes den ofta under halmen, färsichtigt
upp, man samlaes så mycket man kunde ha
mot knäna, det höllades en jäsbas, hem i
söder jäsbas, lades i en hög, och bands på
ställen, (binna roblippesbas) som sedan
använtes dels till sängbas, och dels till
dagbas, att övernatt halm blev till födels, nu
della var gjort, lopades återstoden bort till
ett horn allt loca, och höllades (säa drösen),
efter nästa dagens Torsning, hadde drösen
växt och gjorde inting på pläjlalan, so
slog man ihop med att seila drösen, till fört
rämdt krasall, framdog, och drösen sällades,
hölls på sätet var gjort av tis, och endast vippa
och halmrör, likhet är rörelse, nu hela drösen
varvat fram sätet, sbyggades den fram till

Det var larkacket, nu beväpnade sig Torskebarano
 med vär sin liten träskopa, nu sätta ni ja se
 på rainaröy, so Torskebarano, och hägafe
 karta drösen, Kiv det matalles larkacket,
 (karta res) ännars (agnur) blevo liggande vid
 mitten av loen. Efter det drösen vandrat fyra
 gånger från det ena larkacket till andra, var
 men färdig. Nu gälde det, att se hur många
 släppor det blivit, Ky Torskelönen, utgjorde
 var tiohundra släppor, och Torskebarano, knagle
 efter gammal vana räknat pläjalön, och viste
 nöjerlunda vad högen i helle innehålla,
 sättades det mycket, vad helle man då ha,
 var morden dälig, och bränninget svagt,
 var det lätt förblarat. Bonnen sätta so
 han skrivar hörnåt böst negra i
 hohalben för att slippa att betala för
 dryg Torskelönen, ännu i dag, han man förtur
 erörlöset efter detta, förmest sätta di inte ha,
 så bonnen när han slo negra i hohalben.
 Men var morden bra, och bränninget starkt,
 vad hunde det då beräknas? Hade bonnen
 möjligen glömt att spatta i säslöben, hos han
 hanke glömt att go. Nu gänga arvige och
 Nu gänga rätt kring hohungen och gjort
 sas seken, vi so dorarna, so att inte tralle,
 hadde mabs med den, hadde möjligen grannen,
 mutas gornisse, so han drog såden häripå,
 ja han blir di inte mycket i Torskes släppa,
 men bättre nöjar en intet, mennu i smälom
 fick man fär, nöja sig med de hedsam falli
 v munnen. Torskebarano, varo många pånger
 vistbrutna, efter att rö i ut ur i in ur de
 dragnya lag om, fick man ett ryggvult,
 di var man di räber jo att man hamnit i
 vägen fört (Villaparkbad) sam endo
 mabbi scinde ut, Kiv bate medel mat detta

gick man till sbygen, där resuppgången, en
 torsdags morgon, och skaffade sig buntar av
 olika krädlag, naglarna klipptes på den ryggen, och
 några hänskrän rycktes upp ned rät. Mynnings-
 laddaren, med tøgs från väggen, och laddades med
 krua, naglarna, hänskrän, och buntar av de nio
 krädlagen, lades i och överst på passivkass.
 Den rygge placeras på en mossbeläppta sten,
 vänd mot öster, för före resuppgången, sten
 bakom ryddades mynningsladdaren, läkt
 över häns huvud, och skallett smalt ut, den
 ryggen blev ganska hög, men många gånger,
 hänt det att den var riktigt lågt, och därför rycktes
 sistet så häret sveddes av. Vi kom varo
 oftast snälla, under Rasktiden, ty vi ville
 nog, att pläjlen inte kallades lobatten, för
 ro skulle ty om vi var så stora, att kunde
 ånta över losboden, rade Raskbårarna,
 akta er för lobatten, den ärts, och Raskbårarna,
 placeras pläjlen, omkring halva pi'ars, och
 klämde åt, så vi skrev. Några dagar före jul,
 drogo Raskbårarna hem, var och en till sin by,
 hadde allt gjort bra, så kunde det hänta, att
 Rasktobäppan var många säkra, varför, bonden
 fick skuffa hem honom, det häntde då någon
 gång att någon frälsade, var det ur frön, med
 stålta ögon, killade han så lasset, och därvore
 ja, ja det här är stora brönbryns ban i mälorna,
 vad vi idö. Här julten var ställdes över, härgade
 Raskbrynen igen.

Linsberedning.

Lins, eller Höör, var det kallades, skördades
 vanligen sist hälften av sep. tisdagen, med skärna
 (sigel) segla höör) det sopp samlades, och bands
 i knipper, och lagrades in, ut dels q. sich blivit
 skört, altså q. f. fast, där härt brållarne,
 brygade blivit länga, samlades man i en for-

äntu målet inredd i luga, (Brydestuan). Ondre
adlare, slogo sig kilsamans, s. bygde en bryderstu.
(brydelar) (V) Kvällsmaden, var intog en, s. sätta
i underråbat tisken, vilket snart var gjort, ty
i regel, räckades det gröd och rybemelk, Ris
grödafrö, s. ris melkafad, s. var sin komiskhet,
var hela servisen, fläsk eller bröd, frisch man &.
man man haddé gröd, ty moran sa, att strävula,
haddé man näst intet rö köt, bara di feck
bsegamälla, hennu de väl varo nöjda.
I brydestuun, intog nu var s. som thelle varo
med, sina platsur, främst gården falk, s. i
övrigt Rögnare, s. Tuesdase, van ville varo
med, det var q. värt att få fall, ty vem ville
ej nuobs haffet, s. bombullans, van vanhöts.
Brydestuan, var försedd med laga bänkholter,
runn voggarna, jämt intog far i brent sin
plats innanför dörren, sedan fäkt drängen, Andra
och färdje drängen, fäkt pigar, Andra och färdje pigar
är hallas lemnepiggar, Vid midsätta sidan,
haddé de från innanför tagit plats, såsom
drälla fössen, spege önsen, pibare Olan,
bäckare Gjänner, Raallä Pälla Gjämma Glov,
Smalte Petter, sinna Pär Gryls tung tid. Alla
haddé beväpnat sig med cirka 60 centimeters
läxa s. cirka 15 centimeters breda hämmris Ris,
(själlets Ris), eller ännu hallade bryde Ris, med
handtag i ena ändan, s. själlets Ris ägde s. regel
alla, med ingravirade etnamål, Nu dog man
lin so mycket man ^{rumde} hälla i ena handen, och pi
bryde hämmris, bearbetades detta med slag av
själlets häx, tills det var ordentligt brutit,
med detta menades att rö Olen, pi linet sönlebrots,
so man sedan hunde honna iste rego fibronaa.
Det blor, ett förfärligt prasslande i brydestuan,
var ännu tiden, som moran hämmris med haffebitke-
len, s. frakläct fullt av bombullar, haffebaggen

voro redan förrut dit buna, haffet, intogs med ruck,
 och var det ett redigt ståll, vankade det jöger
 urho. När Kilden lidit, fram åt Tio taget, blever
 slagna, att wagon, lufttu var tjock si en flera,
 kunde ej flyga fram via stan, ärstanas, &
 ärtagröden, hadde varit härla, moron hadde
 glänt att spalla till gångar, & lästa grydar.
 när hon satte pi den, Frölلن hadde fått mait
 med dom, det hadde knallat till ur lätt,
 & stan, kela brällen, det ena ärtaboden, efter
 det andra hadde hittit, en förfärlig olör, komme
 från nedanför hämet, varför för näger till kredje-
 drängen, håll källt me ärtabössan, annas & ba ja
 fälla den te de, men lassc, försöker sydla po
 klumpigan, men far sigar, försöq inte o naga,
 jag bärmer noch var arca komma ifrån.

När linen, var sjället, forställtes beredningar, &
 vandagsstugan, som o regel var ganska stor, för
 sjuell linen hundar, viket utspändes med hundar
 ur trö, fullt med högt stötträder po en sida,
 mellan dessa hundar sönderklades liket, fibresma
 shildes åt ur ballades sedan för (Röttan) Röttan
 noddles i hopp po till en Häddibrande massa ur,
 upptaltes po sinj förrüber, med en hål & facklular
 en färdig kub, hette då blän lätt, denna Blän lätt
 sättes sedan po en ställning, enfalt berociende
 po her många träder man svälle he & gammel
 denna Träning ades sedan i hopp, pi spinne i viken
 (Träning gam). Det grörto linet, & hundarna,
 lades för sig själva, ur detta vävdes gruft linne,
 till båtan, ur båtan ur ballades ejållat linne,
 detta var si fullt ur piggas, pi ungsjör run man
 hadde strålat en piggas i böryen. T. Minnertuan,
 var det lin ur räckse, alla husch medlemmar voro
 samlade, ur båtan en ur annan från mod van vävan
 alla hundar, karlano, utspände det grörto ur,
 hinnornas sprana ur vände, ur det pratades

livet, den historien, allörde den andra, och alla
händes i spinnestuan. De vacker författar, sätter
spinnvoken och handen på sidan, då bärger och Julastötj,
en om, en gris, och det var förr, slaktades, bryggdes och
gjordes i ordning, man bryggde så mycket juladricka
att var och ens pappa, och man fick nog möga ^{gå} till
på vallen. Byr slaktarne, kunde bröllopmen
göts från ställer kris ställer, och slaktibröding,
föddes aldrig. Pö den tiden, var det förbydelse
för bönder, att hitta Christianus fast med fläck,
och alla infartsvägen, var försedda med mälvat
Men bagare Pälle, gick och hämtade redt ett kniv,
och hittade palisen, ty man fick bra befall i stan,
bagare Pälle, slaktade den större grisens, blädder
den i gummous värbings lämning, rötte en
silbedub på huvudet och bredder en skål över
grisens axlar, salte upp den i agesädet, och
sätte sig själv brevid, och hönk i väg, Var
bagare Pälle, nalkades han blott han stoppades
av palisen, vilka bärger och under åtta vagnar,
Pälle böjde sig fram under ^{vilda} händelser i
skalen, och rade, han där hört dommingen
var de köror vi ha fläck med oss, Pälle stoppades
utanför och sätte sin gris i stan. Det högades stads,
och fajös både uti och inne, och mijöle an, fick
det bröllop, julanvjäl, skulle alla ha och möga
sorters sibbingar, jag vet, att tillsammans var man
fick julanvjäl förran sent på julafton, varför
man fick ställa till bab, och brödet, sätter i
egna blockar som vi juldagens morgon, sen gick
till vittsöjen, och tog ut brödet, nu var hem
hem. Det babades en förfärlig mona bröd, och
julbrödet räckte i begreppet viken, man är
gått möglat bröd, ty utspröket lyckas icke möglat
bröd so keli du stark. Kublippor, dagos nu, det
skulle vara nytt bas i räymarna kris jolen, det
skördedes sand på galvan, och ovans på sanden väl

pachat caris. Julgås, sþójk man sjáðe w folg, ut
ávar vanligis gjordes. Blöckan. Etz gos jielafsonen,
blevo drängarna fri, ut de bægote sli. Tog a frum
ut þurh sine hóly dags bláðar, sþólvana þurbards
blanda med habelregn varða, so de voro hala, som
éls him, is eru vortu ballaðar elet fari. Blöckan sex
pi affönn, hæddle dráðduðar lagt vi, ut sli va-
det svel pi börelst, ut mat v alli upphæfði,
vilkun og ærðubards runda hæla jælun, man bæða
sit, ut gírallan hænde elet, aðr mægan sprang de
siz, þaðan man fikk bláða að konum erl. gríði.
Honum pi mægen med h. alda. Í li fat julgröt,
med róttigill, saðtis ut pi logar, Kíos Þorstei-
ðes möjlig en goðnisse, vor denna upp áðen, pi
moyan, brende man varo sáber pi, ut söður
skulle ræks bro Kíos. Om det ikke bláði w
hædd pi jælannalt, aðr fruktträdens grænor,
~~þá~~^{þá} vilenblíft, þáðu dæt inga frukt, mei-
ðella brende avjöldas, en man giekh ut arl.
Hállende upp a fríðun, ut resti alla græn anna,
vilkun brubarker or næfðar, allt. Þó Juledagsmorgun,
spandur hæðas fari vogn ella stakk, ut espelgstu
med fækðor bað dæt i väg Kíos öllescingar, vor
denna var sluk, hænde man alltihil i Tappi pi
Kemningar, dír va det hic pi en väg, snæktsjóborra
blaprekede ut hóttama sprang. Þó Juledag en
eftan, vor det fast att nilla ut en fläskha brauvin,
sþáttar, elle mögar annat göð, Hj pi annardag
moyan, virs fwo Þrætildan, Kommo stóffans stætt-
braun, vidandi, fún gjöld Kíos gjöld, fún des
frémur, sþáttar yfirde de stættar sent, ut fín,
mea fún des ingo brauvin, bárðale in si mykles
göðsl, so det brende Tog a fler fún mer utt fó
det ut igen. Þó annan dag en eftan, bláðile man
ut sig, Kíos gjöld pi de, ut giekh fún gjöld Kíos gjöld,
yfengund utt sp claud. Þóð vor en dräng, van hædd
Togit ut innihéllst v en stor pempo, ut gjort

håt sitt ögon och senen, och placerat edt halygias
mets, och placerat præmpera onaupri. Sitt dolda
ansikte, utblödd med præmpera, han han i gō
ett ställe, bonden, räg läst i fuchsant ur hennan
dag fram mi pastille, och lärk. Vi hort gatan.

Po. Njås nätter, vilken aurays varu mycket mystisk,
gällde det för flickorna, att se till att de fingo
se mi make drömmar, rhoma, placera deras vender.
Kneved huddar, bärber väntes och man uttalade
ordet vädla siger mi aya ro fisch man i drömmar,
se den man som skelle bli en ätt kälvt.

Öfta mycet, föregades Jula g iller och upplauvnen,
blev hänta - aulität. Rörförga lärna hette en
spelman, som blev hänta - aulität, han hadde sagt
mi förl pris att en ^{en} back, da väcka, brubade
höllo till, en natt, att öres i snyp, lyssnat till
näckens honur, och lyckats lära en vals, clovorahen,
var dame, skelle spela denna, dog han alltid upp
sin huv, och rade, om mi mäster, det gäig ej han
stanna spelat, so bana sön er strängana. Det
hadde häntt, en gäng, att strängana, ej blevo
avskurna, när han spelade clovorahen, och han
hunde om ejbygga stanna, att alla mäst claus ro
länge spelat varande över mäbler och huggen
dassode, i hals med spelat, ändt till salopp, gäige
so voro de alldelers utträffnack, ur stövernas fanns
endast isaffa rögar, man hadde även lagt mäste
till utan d man, med en häst fot, och en ridhäst
fot, trippa ned i dansen, den han dansade med,
för man sedan för alltid, det hände därför
mönga gänger, att spelman rade, nu ska vi ta
clovorahen di var det man en framme och
shar av bältan för hemmen. Hie en gille, hadde
man alltid fötting med sig, såsom vacker förmak
gröt, skit och allihanda mat varor, samt
öven hovis och sked. Efta bällop, vorade
och rycte. De dagar var tu nätter, och det

ausays av ej sätta mabbi hadde man frigur med
v spelt, om häxan. Hör gräbbar ju stället,
men det hände varon caslala gång, det hjälpe ej, att
man & hund drog in ju öggemoden. Västn
tidit, ut & man mänt, att om ej allt väder, var
kortad, breddle man ut den ju lakan, och ösk
blant den, so att alla agna blöte hort.

I april månad, borgade man lättrede jordet,
för röd, om det var lämpligt värda, vären,
räbnades jord och med värdagsjämning en
veckor, si. Dic exempel, det var en cettmånd
regn, att si haun och även blandsäd, den
ättomme verban, men var tily blommorna
blomnade pålmisöndagen, kunde man räbna nu,
att so, den rymde vällan. Om det fallet ymnig
med sno, & april, räbnades till som cett
december, där det bliv besökt, man röd de.
April sno, ju magi, är lija bes run
färjagö. Västn visarbetet längo, si Raya uts
och ansprik, både kvinnliga och mänsliga, en
Historia, men mycket om salat, var di pigan
hans särskilet, med häckathästen, To en
hadde fått orden att go ner till ungen och Raya
den gamle hästen, som bestodt dä, och hörva,
men hemmen sit, hittade hon inga hänt, men
snart fink hon se en stor präktig häst
I han dog den, och hanade särskilet med,
det gick med fast, men nu han hadde
färdighavat, hänkt han det si my häst att
jag huser förlöshandet, ty det såg icke rättmäss
ut, nu han sprängt & fri hästen, hör han et
try & föllit och ville ha pigan med sig, men
pich di endast föllit och försvarat & hästen.
Från dessen händelse, finns ännu ord förest.
Gick sha han si, sa pigan, när han bruk
förlöshandet. Fäilen, riddes och myllades nu med
air, och komades effe. Bovet, odlades mycket,

men däremal odlades sällan poter, men mera
bottfeldar. Väreck, odlades nästan enstaka gång, och
fint brot, var halasmat, för den, som brände bens
fint brot, kunde förtjäna bro med pengar, men
brudark sätja detta vid dans tills tållninga, vilket
hölls en stigande åtgång. Bruna bönor, sattes
man i regel den 27 maj, vilket är innan Sankta
Kändagens. 7 juni, högades man blyga linvävar
som var tillverkade under vintern, i vriga by, som
det särskilda blef stället, sista platsen var hoddle
läns bro gräsläder, där odlades råabornas ut
i salabencet. I Torsåsfta kunde vi leta platsen,
säson bortschälmen alltjämt stället i sätterna,
en ö, i invigningen som heter eno, var en blyg plats
som användes av dings släct, väven var märkt
grönt till färgen, när den högades blygar, men nu
den ligger i salabencet en tid, finns den en mera
plats till färg. Härifrån före, eller något efter midjan
högades Kärboolen, på mindre stället, så att den var
med häns, (scyld) (scyld ha) men på större med
(läg) eller litet, som det heter. Utan blövun, var
blögen, räffades den ut med hamnträ, (strains hä)
(strains hä), strains, lades ut med till stäckor
(hyba hä) stäckor förlig hette (Häbyha)
Efter blöden var blövun, hette (so ållegrodnit)
ofta fick man häxa, här det hörde i ännu
mera form tider, då många hade varit hand-
höcher, man lade då ut häxan, ett bagge stället åt
romt nära bannor bränning, placeras vi rycket
på offrarna, nästa morgon, var stycket kryddat.

Om hause, odlades mycket mest hause på manom
och i övrigt ända hause, vilket sågs ut med häns
på mindre stället segla i hause, på större stället
sätte man killejor på hörnaffärerna möja hause,
men man räffades sedan för hand och hämb i hävor,
nejer, vilka sättdes upp för att det i hel ut
holyltraa, man sätte ofta stora i jorden,

en enda stör, och på denna föddes man nog ens i bors
tills spullen var fullt (specula havre, eller färloj,
(speler). När det var därtid med hästavädret fick
shifta negeto på stanama, så att de rendes till bän-
kapp, och sätta spredarna. När hären var tan hänt
den in (ag in speler) den sam tagen emot negeto
från lansen, hällades (negrabriga) man längre dit
i mitten av lagret och satte alla negeto med
lapparna där armen (aisen) i hagn, detta hällades
(ställa stået) sedan räffades hela stycket med
handräffa detta uppriktigt kette (ta in ~~stötten~~
shraien) Tröskad härenchalm, hällades man
(säme) namnet, från den här, att det i regel
endast nöjdades härenchalm att bor, men ej
ville sluta upp allt snyggt, fin balningar,
(säma bor). Kortle ängabuaren, hällades
(hjörbacka parlen) likt den när läke rendes
namnen, framde man var i väder på en kallig
vinter. Blandat, hällades (grumming) hörtsades
liksom hären. Nit sättades mycket, när hick
husbehov ut till salu, dessa användes dels för
intoppa, och åstagröd, ofta även kaffe.
Öttemå dels bors är med hären, och dels med hön,
det senare kette (sysk, o Örka) de urtagna
ärtan, samlades sedan i shörs i Sacha och
hällades slammars ellet (la åtastlammare)
och ärtan var torra, häntes de hem, men lades
i regel i en enda stor skål i fria luften, och dem
ficktes de med hären, detta gjordes därför att
ärtan i fria luften ej skulle mängla. Tidet
sländades liksom hären, om hand och satte
upp i torra, även hällades (brinsar) (vetebrinsar)
Röd sättades sam fört nämt i flera sortar,
och ihans ofta på grund av sin längd med hären
(segla nu) hänt backan kette, (pel i backan)
(mjälet i vängan), vilket hänt är värig (varm)
satte en böje på linne ent (kund) (stuckas i varme)

Karlsma Augste rög ut himmarna fögo upp och
bant den v neyer, vilka sedan restes upp i hel
ut halvtrana, (raiso si) uti tranauna ballade
(ruatia) röfser efter hette (ta rusbroden)
Tredjärtå förtälle ög des po den tiden, w en
bäck saptén, ty det var län förläde fö
tronans befäl, det hände en gäng, emel
räg vörden, att det regnade jätet, uti saptén
hade just bågar, lasta fästa lasset, da
steg det starkt åskmoln upp v väster, det
bägade regna, saptén rög en ney under
sin kappa, knät händer hättfullt mot
himmen och röd po att en ney vall röd
ha torr in, nu ham in po gjorden hem
det en häftig hink, hapsen fält franskby
v en vattenpå, si hans ney blev vät. Alli
släcka åskeld in vatten, ansägs vara härligt,
men juus det nägan annan i näck sten som
hade et litet ham, gick man till hem
po att raffa hik dörjöll att släcka elden
med. Alla mindre sädes alltan. vad v
regnet in sin säl ut hä, den avvänt kro
stora bågar, vilka var färsedda med ett
nät v rej (häbra) (eller kua in hä)
Nä rögen åktes in, slog man i regnet ner ena
v labollen, och fäkt fö ut häde ut dels
att fö smäck den nya vörden. Färto bader
v den nya vörden, ansägs vara en härlighet,
ut en labo bröd lades afte upp v ruatia
fj gecisscs röbing. Bonk vbar med
vörden, hands i buntar ut hängdes po röfser
för röbing, krisdars vörden med pläjk, främ
vhalades i brevner uti grönlen ballade
(vaingröd). Frukt vörden, gick mycket ca hett
Krisvajo, det brödles halm runt krisdars ut
vörden vhabades den ned, den mest ställa plöckades
v fram, ut skars i fyra delar, placeras po illor

M 3533

en enveigrar, och körboden i regnet, bläfft
frukt, hängt i mörkret och förlorar sin fruktosyra,
de mindre och dyrkade bärarter, dels till försägning,
dels till ätsfukt. Äppelen (Ärbel) fanns i säll-
miga sorters råsen, Tånnäbel, bristäbel,
källesbus, Mara-tredan (Mulan) arbeta bärer,
rispling vid vlt grifuller. Päron (Päri pörör)
vallade i följande sorters härtakor, knubba-
por, dismuspårra, bombatiner, stenpårra,
et c. pårra som vallades mycket var sedan balspårra,
namnet kunde fås därifrån att de varor so
tröja om åren, att man kände en frispim
att veta nu den med. Fruktpriserna varo
billiga, fruktbutiken såldes i sat 26'½ likt, et
sat brukade besta mellan 40-75 öre.

Att styckor frukt gjorde man ej förra, ja man
hade härt kälte om hela den ej till följe
drängar som skulle styckas frukt hos by-
skomabaren, drängarnas härdel brukade upp
i trädens pi-knallen när det var mörkt,
skomabaren kom ut och so ej förra han in
hö scdanes där tills i morgon billig, och
drängarna varo i oft lös att blättra ner
igen, utan de fingo sitta i trädens käll
skomabaren kom ut förra morgonen, nu han in
go ner. Förra mannen kom en gång till s komabaren
med en skämmning, när han löst upp skämmningen
och skulle sätta sig upp i sin vagn, brände han
ej förra härla att göra att han brände ej heller förra
vegan, där fink härmann sätta hela dagen ut
hela natten, ej morgonen kom skomabaren ut
och frägade om nu sitt sättet passar, ej
nördle härmann, jo då han ni bli sedd es
då so bens skomabaren, vink morgon gick han
ut dygur och spröde han det skulle bli, härmannen
vara då sänder skämmningen, jo då han ni förra
kom sole skomabaren. Nu hördes var infart

och fäder, ständde hänan marbnaden i Lövstaborg
på den tiden var det här på marbnaden, att
hänti fäls blövor för den dagen, haffejäk hände
man för ni nästan alla biffi, det var visserligen
färjgudet, men man hände bara begära en biffi
med hör yceddelen uppas. Bäntum bytta hänta
ni bor, bagarpiälle hörde en gäng till stan för
byta äg för marbnaden, när hänten hadde
kvällen föret kört ihjäl en häst utanför
stan, och rest upp den rögen och ställat den
med större, bagarpiälle som var nästintill han
hörande, hättens skick för häntum, nalle
stämnde nu den byxten för brännvin, nu
nalle var ju fört frigjord hättens skick förf
byta äg och vagn, jo bor till so pi älle,
hättens hörde genast in väg med spädes
häst och vagn, nalle brukade sig upp i
agcsädet krog nästan och hämmarna, gav hänten
en rapp, hänten böjde falla, stilla lugn
din gya rjäl sa nalle. Dröymamn hörde förr
att flickorna såsom ringar för 50 öre ett en
krona skycket, prisalmböcker var en gäro runt afto
görs. Först ingjan Glina hadde thela dag en gärd
och myglar efti dröymen hättens, men hättens
hade han icke sagt det. Glina hadde ej int
allt förf att sjunga hättens, han hadde sagt ic
hjärtat av en fläder mus, nu hättens hadde äft
dettet och äpple, men det hadde ej verkat ju
föri hättens. Glina hadde även ~~haft~~ svältat
särkjärsen i hans haff, men hättens hadde
druckit haffs och matsäts förtelten. Glina
hade inti lyckad backa hättens i dreckat.,
hättens hadde varit förrödig, finor so han
stövlas so planka so att ingen fluga kunde
bla sedens för dem, och granna hörbeblair
hade han, omca hättens varit allt värsta
och viyseln brukade färhåna dem i

M 3533

Kristen doms brennhoj, at Kristen var blen & dætten,
 han hadde hørt her det galt for hænges Ola.
 Præsten præfale Ola, nem har int' tiftat
 i hænshænet, varo Ola hadde svoret, jo
 da jeg saa minning en sis, so' do' har Pælla Dørra
 spæn gypt. Gammel præst, svuelle en gæng,
 en sændags morgen, go' til kyrkan, næ' han
 grib for bi sin lade, fik han nu all' stadenne
 rived et hæl pi Baln hælet. Præsten hæste
 hælle svickat med et smørgæs påbet, ty
 han virk all' præster aldrig slufte predikar
 so lange det fauns en end' akaiare i kyrkan,
 oftersom præster var bankuridet, dog han
 predik respektivt og svepte smørgæs åmarns i,
 præster lade nu påbetet vil hæder, dog en
 stæge at svuelle ligga på hælet, so' all' g.
 Hælet svuelle blivit stærke, næ' hælte var
 færdigt, grib han ned, en hund hadde tagit
 smørgæsorna med anslaget. Falbet hælle
 svært at væntet lange po' præster, han svulle
 no' hægat predikan for en tønne redan,
~~men~~ præster kom grib upp pi predikets hæder
 til side, min ærste åhører, predikan for
 v dag, silles & åhører pi høja ej åmnes hund,
 men komme hit nist sænlag, si svælt ni
 po' en annan åmne at kuto i. Kistedemmen
 såhude man iforma Nida & den mycht hæpper
 man hædde, est' var der ølen i gæden, Ræddle
 man al' gædvinne dog fra den øre est' gæ
 den anden, mang ha jeg hæld, Æalo om det de
 set' gædvinne i rulæn, om en hr blu' grib
 rækk' inga djulæn ej man færsæbb vo' alla
 sin' all' fu' hært de ande mæbb, nem færsæbb
 det, man rækk' & stæller med hæl else, man
 skæt med gevær öns lær, man hæde Baln hæ
 & lær vid dørran, ty et lær hadde pr
 ande mæbb ej mætt go' øns.

Manan besökte ofta stallarna, hässdansas
manan varo fläckade, man trädde allt det var
människor som varo märor, om en kavande
kvinnan krogs igenom ett färbina blek bandet
en man, man var därför försiktig. Och man skulle
lägga sig på bänken, skulle man sätta sbrorna
med ryckhåns mot dämen, ty brunk inte
manan hoppa in igenom ryckhåns ålet och hoppa
räkt sbrorna. Hade han ingen makt.

Ville man se vilken människa manan var,
skulle man lätsa störstenen ha sedan på vinda
nallen, vid ett tider på nallen brunde man
go ut på dills under väntan bort hämt, so
fish man se vem det var, men dels vigtade
ingen, ty en gäng hade en dröm gjort detta
och han fish en säljan örfil, och han blev han
o hunden klo rist här, men manan fish han
se, det var grannen. I bagsmuan hadde
många rötter, han var mållan i ryggan sitt
ett bahålig, blek nagan förevillad ur sbrornas
brubakta man vända väster om docken, o
låsa faste var avigt, si gick det att hälla
räkt igen. Vis bestämmande o väderskeden
under hästtid sitt gick jo många rötter, om hällen
var med länna i en vägg eller ett träd, blek det
snart regn, men om hällen svälvde sig und länna
tad blek det vackert väder, om regnen gal vid
dloss tiden förmiddagen blek det snart regn, men
steg han jo ote ben vis midlugg tiden blek
det vackert väder, om hällan stod näbben no
han sit fler gångar blek det vackert, men om han
q. ville go in Hästigen på bänken blek det lång-
varigt regn, om najan uppdrog en smörjning, o
smörjet han under, så blek det regn, men han
smörj uppåt blek det vackert.

Trädgårdm. E. Feltt.

Postfack 17 Bästad

201.

"Med en hälsning dag bladet."

I usända hämed upp. gift m
söld ut skörd från min hem församling,
jag är nu ensam borat i Bästad, refresher in
av dag is efterskrifts, ty jag ha aldrig,
vani i källförra att lärt sig lik litteratur,
utan jag har upp tecknat det efters, det vad
jag i min handom vanti med om i verklighets,
m det vad jag hört de gamla tales om.

Jag är ingen historibrottsare och pedo därfor
är intäkt för even kalla felaktighets- &
slavering m rhins äter. Jag är enkla blixt
annonysm i Källingen, signatur E. F.

Omvänta vids befrielse och fölletyg han jog
i mycket från min hemort, att jag skulle
kunna skriva en hel bok, ty verklighet
är och har vanti förfärligt vids befrielse.

Bästad den 5/11 1932

Sign
E. F.

Hägablingsfull

Dynam E. Feltt

Postfack 17

Bästad